

Geschiedenis van Simpelveld 4

De gegevens voor de geschiedenis van ons dorp gedurende de Romeinse tijd moesten we grotendeels putten uit de opgravingen die gedaan zijn. (sarkofaag en villa)

Van 300 tot ongeveer 1000 na Christus tasten we aangaande de historie van Simpelveld volkomen in het duister. Toch zullen we dit tijdperk niet overslaan. Want om de toestanden te begrijpen die hier heersen omtrent 1000 na Christus, wanneer we de eerste gegevens over Simpelveld krijgen, moeten ons de voorafgaande eeuwen duidelijk zijn. 'n Bekend gezegde is immers: „In 't verleden ligt 't heden en in 't heden de toekomst.” We zullen de voornaamste gebeurtenissen die in deze streken van 300—1000 na Christus hebben plaats gehad de revue laten passeren.

Tussen 300 en 400 na Christus deden Germaanse stammen van over de Rijn voortdurend invallen in 't Romeinse gebied. In 357 veroverden ze zelfs het tegenwoordige Maastricht.

Keizer Juliaan stuurde een leger naar 't Noorden. Verscheidene weken later waren de Germanen weer uit deze streken verdreven, na de nodige verwoestingen te hebben aangericht.

In ongeveer 400 vielen in Italië de West-Gothen binnen. De Romeinse legers die hier als bezettingstroepen lagen, werden teruggeroepen om Rome, 't hart van 't Romeinse Rijk, te verdedigen. Deze streken lagen toen onbeschermd en 't duurde niet lang of een van de Germaanse stammen vestigde zich hier nl. de Franken.)

In die tijd was er in deze streek reeds sprake van 'n bloeiend Christendom. Waarschijnlijk hebben enkele Romeinse soldaten (die in 't geheim Christen waren) dit hier gebracht.

Omstreeks 350 was de H. Servatius, Bisschop van Maastricht. Op zijn missietochten en op zijn reizen naar Aken en Keulen zal hij ook wel door Simpelveld gekomen zijn.

Ofschoon de Franken heidenen waren is 't Christelijk geloof hier toch blijven leven.

De Franken hadden hun rijk verdeeld in gouwen (soort provincies) waarover een gouwgraaf aangesteld was.

Simpelveld behoorde tot de Maasgouw. Deze omvatte het land langs de Maas. De Gouw verdeelde men in Graafschappen die weer onderverdeeld werden in Kantons. ('t Kantongerecht herinnert ons daar nog altijd aan.) Aan 't hoofd van zo'n Kanton stond de Schout of Hundno. De Hundno was de leider bij de offer- en vreugdefeesten, bovendien was hij de hoogste rechter en de militaire aanvoerder van de hondschap of sibbe. Deze omvatte 'n stamafdeling van ongeveer 100 weerbare mannen. De naam van 't gehucht Hondsruck betekent, dat daar vroeger door de Hundno recht gesproken werd en duidt aan waar de gerechtplaats was.

Omstreeks 500 was Clovis koning der Franken. Hij voerde veel oorlog en breidde zijn rijk gestaag uit. In 496, na de overwinning op z'n gevaarlijkste vijand, de Alemannen, liet hij zich uit dankbaarheid dopen met vele van z'n volgelingen door Remigius, Bisschop van Reims en patroon van onze kerk.

Boven de hoofdingang der kerk is de doop van Clovis door Remigius in steen uitgehouwen. Tevens is er in de kerk, boven de biechtstoel in de rechterzijbeuk, 'n prachtig gebrandschilderd raam aanwezig eveneens de doop van Clovis voorstellend. In 1889 is dit door de familie Pluymaekers van Soureth aan de kerk geschonken. Na de dood van Clovis, die 'n machtig heerser was, werd 't grote Frankische Rijk in 3 stukken verdeeld. Limburg kwam aan Austrasie waar Metz (in Elzas-Lotharingen) de hoofdstad van was. Onder Clotarius II die omstreeks 600 regeerde, kwam 't hele Frankische Rijk weer onder een staatshoofd. Zijn opvolgers echter waren slappe figuren die 't bestuur van 't land overlieten aan voorname en knappe figuren, zgn. hofmeiers. De bekendste van hen zijn Karel Martel en Pepijn de Korte. De laatste werd zelfs zo machtig, dat hij koning werd over de Franken.

(wordt vervolgd)

H.v.W.